

Aftaná 1. mai

SO fór hesin 1. mai eisini afturum. Við stóra bragdinum hjá knáu og stálsettu leikarum okkara í Belfast í huga kundu vit sagt, at dagurin fór í Harrans hendur í øllum góðum.

LÍKA nógv sum vit av røttum fagna hesum ótrúliga bragdi, líka so ørkymlandi er tað, at útlitini fyri semju á heimavølli — millum arbeidsmarknaðarpartarnar — enn eru eins óviss sum fyri vikum síðan.

1. MAI dags-haldið var sum vituligt merkt av misnøgd við vónleysu arbeidsloysisstøðuna, av at ov lítið var komið burturúr hjá teimum, sum søgdu seg vilja fáa hjólini aftur at mala, av at vónir arbeidaraanna til teirra, sum álit varð givið til at fáa samfelagið burtur úr lemjandi nagga-tódnini, vóru í so stórar.

HÖGGINI til allar síður vóru tung og hørd og heldur einki varð spart móti javnaðar-

flokkinum fyri politisku neyðsemjurnar og tað, komið var burtur úr arbeidarafjöld okkara at gagni.

VIT skulu vera teir fyrstu til at viðganga, at eisini flokkurin sum blað okkara kundi ynskt okkurt øðrvísi og at ábreiðslur sum hesar, frá teimum, sum ikki hava aðra politiska verju, enn egnu arbeidara-rørslu sína, eiga at verða tiknar til eftirtektar.

Í hvønn mun hetta gerst politiskt møguligt yvir eitt kanska ásett tíðarskeið, kann tíverri ikki metast um við vissu. Men tað sagt, so eru allir partar í hesi rørslu greiðir yvir, at higani ífrá og framyvir álliggar arbeidara-rørslu okkara, flokki sum fakfeløgum ein eins søgulig abyrgd, sum ta ferðina, vit seinast í fimtiárunum í fealg fingi litið upp í hendi at leiða samfelag okkara burtur úr teirri torføru umstøðum, sum í fleiri førum vóru átøkar okkara í dag.

HENDA hartan frá teimum, sum kortini unna okkum best, eigur, um vit vilja rørslu okkara hitt besta, eins nógv at verða fatað sum vælmeint vegleiðing sum ábreiðsla burturav.

AT vit sum partur av samgongu við annan flokk við nakað øðrvísi sjónarmiðum til tíðir ikki sleppa undan at taka fyri lønmóttakararnar minni væl dæmdar avgerðir er partur av teimum treytum, alt slíkt flokksamstarv til allar tíðir setir. Júst tí eru eitt nú 1. mai-áminningarnar so týðandi partur fyri framhaldi av teirri kós, arbeidara-rørsla okkara altíð má seta sær — eini kós, sum bert undantaks- og løtuvis kann verða skákað av og tá bert, tá samfelagið alt og harvið eisini náddu mál rørslunnar veruliga eru í vanda.

AT hesin vandin hevur ligið og lurt seinastu 2-3 árinum og at íhaldsflokkarnir veruliga

hava gjørt sær dælt burtur úr og enn beinleiðis nýta hesa vanlagnu sum hóttan móti allari rørslu okkara, er besta áminningin um, at tað kanska nú ræður um samanhald meira enn nakrantíð.

HÓAST hugstoytt og køvandi sum rørsla at lata sær dagsins ágang lynda, kundi hent, at arbeidara-rørsla og samfelag varð betri farið við heldur ikki hesuferð at lata seg provokera til tað, afturhaldinum hevði dámt best — samfelagssmildran og avtøku av øllum arbeidsmarknaðarskipanum.

RÆTTVÍSI er torført at leita eftir í hesum heimi, men bert eitt vet av samhuga við teimum, ið ganga undir teimum tyngstu byrðunum, ger so vælsignað gott — serliga hjá teimum, ið hetta gera, vitandi at eingin annar orkar — hjá føroyska verkafólkinum.

sosigatey

Dimmalætting

DAEBLADIÐ

KROSSA

14. SEPTEMBER

FRÍU FØROYAR

NORÐLSTØ

Vegurin langi

Dimmalætting spyr í oddagrein hvar vegurin er:

Um gjølliga verður kannað eftir, hvussu samfelagsstøðan her á landi er í dag, kanska helst flestu okkara eftir, at her stendur alt annað enn væl til. Almenna fíggjarliga støðið er vónaligari enn yvirhoyr áður, arbeidsloysið, sum fyri fáum árum síðani var einum landsstýri var reypað av í umheiminum, at vit ikki vistu nakað um, er ein beiskur veruleiki í dag, millum annað tí, at dyrkeypt nýmótans veiðifor, vit hava fingið okkum, noyðast at vera seld fyrri litið og lætt til onnur lond; virki fara av knóra, og heimliga knúpan økist í hvørjum.

Undir slíkum trongligum fornum verður, sum so mangin, litið á lögting og landsstýri í treysti til, at hadani verður gjørt tað, ið gerast kann, fyri at veita eina hjálpanði hond, so at

vónin um okkurt slag av tiltaki kann koma í lag fyrri, um ikki kanska at greiða trupulleikarnar til fulnar, so royna at bota um teir so frægt sum gjørligt. Men hvat er í veruleikanum gjørt tann vegin higartil? So at siga einki, bert ríviligt prát um eitt og annað, sum skjótt sagt einki hevur við veruleikan at gera!

Eitt sindur órættvist mótvegis landsstýrinum eftir okkara tykki. Í farnu tingsetu samtykti lögtingið nokur uppskot frá landsstýrinum, sum beinleiðis miðaðu imóti at gera nakað við teir høvuðstrupulleikar, sum leika á. Fleiri av hesum hava enn tá verið endurgivin í Dimmalætting, so blaðstjórin man hava lisið blað sitt illa.

Vit hava ta fatan, at landsstýrið hevur vilja og roynir at finna skilagóðar loysnir — eisini á fiskivinnuokinum. Hetta øki, sum sambandsflokkurin snorksvav oman á í tvey ár, og millum annað tí er

vegurin langur til at hesar loysnir fara at virka.

Sodoma og Gomorra

Lydia Arge er ikki heilt økend fyrri sínar bersøgnu meiningar. Hon skrivur m.a. í Dimmalætting í gjár:

Den, som rejser rundt i verden, oplever så godt som ingen steder et sådant Sodoma og Gomorra, som er blevet kendetegn for, i hvert fald Tórshavn »kultur« ved nattetide.

Da bliver gaderne »besat« af ganske unge mennesker og små børn, som får lov til at lade deres alkoholiske eller narkotiske aggressioner slippe løs. Det går ud over lygtepæle, lamper, butikker, blomsterkasser, penge-kasser, postkasser, sprut- eller oliekasser o.m.a.

Det er børn fra børneinstitutionernes sandkasser med deres udear-

bejdende og »frigiorte« mødre, som nu »maler byen lyserød«. Hvad de har lært om »kultur« fra deres »læremestre« eller bare lidt om almindelig god opførsel, kan stå på et lille frimærke.

At de tilmed ødelægger deres ellers gode helbred p.g.a. manglende nattesovn og skadeligt spiritusforbrug eller det der er værre, narkotiske stimulanter, har heller ikke stået på én af de første sider i deres »veluddannede« vejlederes lærebøger.

Eitt sindur nógv avgjørt at geva teimum útiarbeiðandi mammunum skyldina av øllum landsins ólukkum. Okkum kunnugt finst eingin kanning, sum visir, at børn hjá útiarbeiðandi foreldrum eru verri fyrri enn onnur.

Og tá mammurnar skulu hava skyldina, kunnu vit kanska minna Lydiu á, at allarflestu bornini, vit vita um, hava eisini ein pápa.

Tillukku!

1-1 millum Føroyar og Norður Írland má sigast at vera frálíkt úrslit fyrri okkum. Eitt tilíkt úrslit sum vit helst høvdu vóna, men neyvan tordu at rokna við.

Tað var tí ikki lógið, at stórir veitslurómur var um alt landið tá dómarin brúkslaði fyrri seinastu ferð og úrslitið lá greitt.

Einki er at ivast í, at fótbóltsferðingarnar, bæði føroyskir og útlendskir, fara í komandi døgum at royna at svara spurninginum um hvussu tað ber til, at ein so fámént tjóð megnar at gera seg galdandi millum teir stóru. Vit sum amatørar og hinir sum professionellir.

Men hetta snýr seg ikki bert um fótból. Landslið okkara er besta umboðið úteftir. Og er tað nakað, sum vit hava brúk fyrri, er tað positiva umtalu.

Fáa útlendingar eyguni upp fyrri føroyskum fótólíti kundi hent, at teir eisini gerast greiðir yvir at vit eisini kunnu gerast galdandi á øðrum økjum.

Vit ynskja landsliðnum, venjara, hjálparfólki og okkum øllum hjartaliga tillukku við bragdinum í Belfast mikukvöldið.